

De golfmoorden

Eerste druk maart 2018

Copyright © Ludo Geluykens / Leesgenot, 2018

Site van de auteur: www.ludogeluykens.be

Uitgeverij Leesgenot: Dennenlaan 32
2520 Ranst
+32 3 485.72.63
www.leesgenot.be

Ontwerp omslag: Shutterstock

Foto omslag: Kris Geluykens/slidedesigners

ISBN: 9789490660130

D 2018/12.183/1

NUR-Code: 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. De personages in dit boek zijn niet gerelateerd aan bepaalde personen. Indien we toch die indruk zouden wekken, hebben we nooit de bedoeling om gelijk wie te kwetsen.

Ludo Geluykens

De golfmoorden

Uitgeverij: Leesgenot - © - 2018

Van dezelfde auteur :

Moord op de scheidsrechter

Adellijke intriges

Een drug te ver

Losgeld voor een kind

Moord aan de balie

Chantage in het schepencollege

Afrekening in het bedrijf

Wraak in de familie

De golfmoorden

1

4 juli, Ranst.

Pas gisterenavond laat waren commissaris Bruno Somers en zijn vrouw Sonja geland op de luchthaven van Zaventem. Omdat het begin juni zo'n slecht weer was geweest hadden ze besloten om toch nog even een last minute te boeken naar de zon. Aangezien er wel meer mensen waren die het slechte weer hier beu waren, hadden ze niet veel keuze meer gehad. Bruno wilde naar Spanje, zeker niet naar Turkije omdat hij de toestand daar al enkele jaren niet meer vertrouwde.

“Dan zal Benidorm de beste keuze zijn”, had de reisagent gezegd.

“Tussen al die oude mensen”, had Sonja geantwoord.

“Als het niet anders kan, zal het Benidorm worden”, antwoordde Bruno. “Alles is beter dan dat rotweer hier.”

En zo waren ze vorig weekend vertrokken voor een weekje Spanje. Nadat ze gisterenavond laat waren thuisgekomen was de commissaris onmiddellijk in zijn bed gekropen. Het zou vandaag immers alweer terug werken geblazen zijn.

Nu zaten ze samen te ontbijten aan de tafel die omgeven was met openstaande reiskoffers.

“Zie maar dat je niet over die valiezen valt”, zei Bruno. “Zou ik die niet beter al naar boven doen?”

“Ik zal er eerst de vuile was uit halen”, antwoordde Sonja. “Daarna mag je ze naar boven brengen.”

“Wat ga jij vandaag doen?” vroeg Bruno.

Sonja bekeek hem en keek daarna naar de valiezen op de grond en zei:

“Wat denk je? Wassen, wassen en wassen.”

Bruno dronk zijn koffie uit en ging naar de badkamer voor een deugddoende douche. Daarna scheerde hij zich en trok hij zijn kleren aan. Toen hij terug beneden kwam, hoorde hij de claxon van de Golf. Hoofdinspecteur Paul De Winter kwam, zoals steeds, de commissaris oppikken.

“Paul staat al te wachten”, zei Sonja. “Ik zal wel even de deur open doen, wil jij ondertussen de koffers nog snel naar boven brengen?”

Toen Bruno de tweede keer terug naar beneden kwam, de koffers moesten één voor één naar boven gebracht worden, stond Paul in de deur naar hem te kijken.

“Straks ben je alweer terug toe aan verlof”, lachte hij. “Zulke zware arbeid op een maandagmorgen.”

“Lach jij maar”, antwoordde Bruno. “Maar ik heb mijn training voor vanmorgen alweer gehad.”

De commissaris nam nog snel een slok koffie, gaf Sonja een kus en daarna stapte hij bij Paul in de Golf.

Het was goed te zien dat het vakantie was. Nergens opstoppingen, geen files.

“Zalig hé”, zei Paul. “Zo moest het altijd zijn.”

“Ja, dat zou ons enkele uren minder stress geven op een werkweek”, antwoordde Bruno.

“Hoe was het weer in Spanje?” vroeg Paul.

“Schitterend, elke dag een blauwe hemel en een temperatuur van rond de dertig graden”, antwoordde Bruno.

“Dat zou voor mij al veel te warm zijn”, zei Paul.

“Als je niet moet werken is dat best te doen”, zei Bruno.

“Ik vind het wel mooi dat je de zon meegebracht hebt”, zei Paul. “Vanaf zaterdag is het weer hier beter geworden.”

Ze kwamen toe aan het politiekantoor op het Paradeplein en ook daar viel het op dat het verlof was. Er was plaats genoeg om te parkeren.

Toen de speurders binnenkwamen, stond hoofdcommissaris Frans Peeters hen op te wachten in de deur van zijn kantoor. Martine Verhaegen, de assistente stond aan de overkant van de gang aan haar kantoor.

“Onze vakantieganger is alweer terug”, zei Frans Peeters. “Mooi bruingebrand, klaar voor de actie. Kom binnen, dan kunnen we wat bijpraten. Martine zal voor ons wel een tas koffie halen.”

Ze gingen aan de grote tafel zitten in het kantoor van de hoofdcommissaris.

“Hier ben ik met de koffie voor die Benidorm bastard”, zei Martine.

“Martine, daar moet je niet mee lachen hé, die bestaan dus echt, ‘De Benidorm Bastards.’ Iedereen rijdt daar met zo’n

karretje rond. Op elke hoek van de straat zijn er oplaadpunten voorzien”, zei Bruno.

“Hoe is het verlof geweest?” vroeg Peeters.

“Het weer was goed, het eten was goed, het drinken was goed” zei Bruno.

“Dus jullie gaan nog terug?” vroeg Martine.

“Dat denk ik niet. De eerste twintig jaar toch niet”, zei Bruno.

“Dat is nu echt een stad voor oude mensen.”

“Dan was je toch op de goede plaats”, lachte Martine.

“Martinneke, je gaat niet beginnen hé. Als jij eens meegaat, wil ik me nog wel eens opofferen”, lachte Bruno.

“Was dat dan echt zo erg?” vroeg Paul.

“Polle, een kwart van de mensen rijdt daar rond in een elektrisch karretje. Je moet daar opletten of ze rijden je van het voetpad”, zei Bruno.

“Zijn daar dan geen jonge toeristen?” vroeg Peeters.

“Sus, wij zijn daar geland en de gemiddelde leeftijd van Benidorm is toen met drie jaar gedaald”, lachte Bruno.

“En op het strand?” vroeg Martine.

“Allemaal zeventigplussers”, antwoordde Bruno. “We gingen een keer in de voormiddag naar een grote markt. Het was inderdaad een grote markt met honderden kramen. Allemaal kramen met zonnebrillen, T-shirten, marcellekes en... badpakken.”

“En die badpakken passen ze zeker gewoon op straat”, zei Martine.

“Juist”, lachte Bruno. “Al die, toch wat uitgezette, oma’s zoeken een badpak uit en trekken dat aan over hun andere kleren om te passen. Het is een hilarisch zicht.”

“Ik kan me al voorstellen hoe je daar stond te lachen”, zei Martine.

“Dat was nog niets”, zei Bruno. “In de namiddag was het dan ‘showtime’ op het strand. Daar flaneerden ze dan in hun nieuwe badpakken voor de heren die daar in hun strandstoelen lagen.”

“Allee, je hebt je daar toch goed geamuseerd”, lachte Frans Peeters.

“Goed voor één keer”, lachte Bruno.

“Maar je hebt nu al wel een beeld van hoe je je verlof binnen twintig jaar kan doorbrengen”, lachte Martine.

“Ja”, lachte Bruno. “Dan kom ik je oppikken met zo’n duo-karretje. Die reden daar ook rond, dan zitten ze met twee achter elkaar en scheuren zo door de stad.”

“Zullen we maar eens aan de slag gaan?” zei Peeters. “Even de stranden van Benidorm vergeten.”

“Dat zal geen probleem zijn”, lachte Bruno.

Ze vertrokken naar hun eigen kantoor een beetje verder in de gang. De planton, Roger Wuytack, vroeg in het voorbijgaan nog hoe het verlof van de commissaris was geweest en gaf hem de post mee die hij nog had liggen.

Eenmaal in hun kantoor aangekomen startten ze hun computers op en begonnen ze aan het doornemen van de post en de mails die waren binnengekomen. In deze verlofperiode viel het aantal achterstallige mailtjes voor de commissaris uiteindelijk nog

best mee.

Paul was met enkele dossiers bezig waarin hij het advies van zijn chef nodig had.

“Kunnen we deze dossiers straks even samen doornemen?” vroeg hij.

“Geen probleem”, antwoordde Bruno. “Ik ben zo klaar met mijn mailtjes.”

Tijdens de middag gingen Bruno, Paul en Martine snel een broodje eten in een taverne een beetje verder in de straat.

Rond twee uur belde Martine en vroeg aan Bruno of hij even tot bij Peeters kon komen.

“Ik moest langskomen?” vroeg Bruno toen hij bij Frans Peeters binnenkwam.

“Vraag of Martine er ook even bij komt”, zei Frans.

Bruno ging de assistente halen en samen gingen ze aan het bureau van de hoofdcommissaris zitten.

“Ik heb wat problemen met mijn gezondheid”, begon Frans Peeters.

“Toch niets ernstig?” vroeg Martine bezorgd.

“Het is maar wat je ernstig noemt”, zei Frans. “Sinds enkele maanden voel ik meermaals per dag een druk op mijn borst. Soms heb ik het gevoel dat mijn linkerarm veel zwaarder is dan mijn rechter. Ik heb ook regelmatig moeilijkheden met mijn ademhaling.”

“Ben je met je klachten al eens naar de dokter geweest?” vroeg Bruno.

“Ja, helemaal in het begin.”

“En wat zei hij?” vroeg Martine.

“Hij heeft mij pilletjes voorgeschreven en als het met die pillen beter werd dan zou hij waarschijnlijk een paar stents kunnen steken en dat zou het probleem grotendeels moeten oplossen”, zei Frans.

“Maar het gaat niet beter?” vroeg Bruno.

“Nee, integendeel. Sinds vorige week is het erger geworden. Bij de minste activiteit die ik doe, is het zover. Moeilijk ademen, pijn in de borst en in mijn linkerarm. En tijdens het weekend ben ik enkele keren ‘s nachts wakker geworden van de pijn. Ik heb net met mijn dokter gebeld en die heeft me aangeraden om onmiddellijk binnen te gaan in het ziekenhuis”, zei Frans. “Hij raadde me zelfs af om nog zelf met de auto te rijden.”

Bruno en Martine bekeken mekaar en zeiden even niets. Ze waren geschrokken van het verhaal van hun chef. Dit hadden ze niet zien aankomen.

“Zal ik je naar het ziekenhuis voeren?” vroeg Bruno.

“Ik denk dat dat het beste is”, antwoordde Peeters.

“Nu direct?” vroeg Bruno, nog steeds een beetje van de kaart.

“Ja.”

Bruno ging de sleutels van de Golf halen bij Paul en ging samen met Frans naar de parking.

“We zouden ook te voet kunnen gaan”, zei Bruno. “Het is maar vijfhonderd meter.”

“Ik ben al blij dat ik tot hier geraakt ben”, zuchtte Frans

Peeters.

Bruno zette zijn chef af aan de spoedafdeling en vroeg of hij nog moest wachten.

“Neen, neen. Ga maar terug. En hou de boel daar een beetje in de gaten, hé”, zei de hoofdcommissaris.

“Zal ik doen. Trek je van het werk nu maar even niets aan”, antwoordde Bruno.

“Dat zal ik proberen”, besloot Frans.

Bruno reed terug naar het Paradeplein, parkeerde de Golf en ging binnen.

Martine stond hem op te wachten.

“Moeten wij de burgemeester niet verwittigen?” vroeg ze.

“Als chef van onze hoofdcommissaris moet die dat inderdaad wel weten”, zei Bruno. “Ik zal eens gaan kijken of hij in zijn kantoor is”.

Hij ging terug buiten en stak de parking over naar het gebouw waar burgemeester Walter De Vos zijn kantoor had. Aan de receptie vroeg hij of de burgemeester aanwezig was. Dat was het geval en hij mocht doorlopen naar boven. De deur van zijn kantoor stond open en De Vos, die aan het telefoneren was, deed teken dat Bruno mocht binnenkomen.

Nadat de burgemeester zijn telefoongesprek had afgerond kwam hij bij Somers aan de tafel zitten.

“Met wat kan ik je van dienst zijn, commissaris?” vroeg Walter De Vos.

Bruno bracht hem op de hoogte van de gezondheidsproblemen van Frans Peeters.

“Dat ziet er niet zo goed uit”, zei De Vos. “Maar je weet nog niet of hij in het ziekenhuis zal moeten blijven?”

“Nee, maar ik denk niet dat hij direct terug aan het werk zal kunnen”, stelde Bruno. “Ik zal hem straks nog eens bellen en dan zien we wel.”

“Ik ga hem zeker ook nog bellen. In afwachting neem jij voorlopig de leiding van het korps over”, zei de burgemeester. “Als er problemen zijn, laat het mij dan weten.”

“Oké”, besloot Bruno.

Hij ging terug naar kantoor en ging bij Martine in haar kantoor binnen.

“Zijn er dringende dingen die we onmiddellijk moeten aanpakken?” vroeg hij.

“Eigenlijk niet. Ik denk dat hij eerst alle dringende zaken nog afgewerkt heeft en dan zijn krak gehad heeft”, antwoordde Martine.

“Ja, zo kennen we hem, hé”, zei Bruno.

“Ik hoop dat het niet te erg is”, zuchtte Martine.

“Altijd het beste hopen”, zei Bruno. “Niet te pessimistisch worden.”

Roger Wuytack kwam binnen en zei:

“Ik word al heel de namiddag door iedereen gebeld met de vraag wat er aan de hand is met de hoofdcommissaris, wat moet ik antwoorden?”

“Misschien sturen we best een mailtje rond om de gemoederen wat te bedaren”, zei Bruno.

“Ik zal een tekstje maken”, zei Martine.

Martine stuurde de mail rond.

Ondertussen was het al half zes geworden. Bruno en Paul sloten alles af en reden naar huis.

Thuis vertelde Bruno het nieuws aan Sonja, die ook schrok. Frans Peeters was dan ook eerder een vriend geworden dan de baas van Bruno.

Bruno belde rond acht uur naar Frans en vernam dat hij de nacht zou moeten doorbrengen op de afdeling intensieve zorgen en dat er morgen onderzoeken volgden om te zien welke acties ze zouden ondernemen.

5 juli, Bossenstein, Broechem.

Het was reeds na de middag wanneer Bart Swinkels en zijn vrouw Irma hun golfmateriaal namen en zich opmaakten om te gaan golfen. Zondag was er weer een wedstrijd en ze wilden per se nog wat gaan oefenen. Voor Bart was dat om zijn afslag wat bij te werken. Irma wilde zeker nog wat oefenen op het putten van de bal.

Om twee uur vertrokken ze vanuit hun woning in de Berkenlaan in Ranst. Via de Zevenbergenlaan reed Bart naar de Laarstraat om zo aan het golfterrein van Bossenstein in Broechem aan te komen.

Hij parkeerde zijn Rover op de grote parking tussen de bomen zodat deze een beetje uit de zon stond. Terwijl Irma naar het secretariaat ging om te betalen en de scorekaarten op te halen nam Bart de golftassen en de golfkarren uit de koffer en bracht

hij alles in orde om te beginnen. Ondertussen was Irma terug. Ze trokken beiden hun golfschoenen aan en vertrokken naar de driving range waar Bart zijn afslag kon oefenen. Irma ging wat verder oefenen op het putten van de bal.

Bart sloeg enkele ballen met zijn ijzer 7 en met zijn ijzer 5 en schakelde dan over op de driver. De lange ballen gingen verder dan honderdtachtig meter. De conditie was dus oké.

Na de opwarming ging hij naar de putting green om Irma op te pikken en trokken ze samen naar het terrein om een rondje af te werken.

Bart maakte zich klaar voor de eerste afslag. Hij concentreerde zich en sloeg enkele proefslagen. Dan legde hij de bal op de tee en sloeg hij zijn eerste afslag. Hij raakte de bal op de juiste plaats met de juiste snelheid en de bal vloog naast de bomen rechtdoor richting vlag.

Pracht afslag!

Nu was het de beurt aan Irma. Haar afslag ging helemaal fout. De bal vloog helemaal naar rechts. Het zou voor haar moeilijk worden om hier nog punten te scoren.

Bart slaagde erin om in nog twee extra slagen zijn bal op de green te leggen en dus in drie slagen de driehonderdzevenendertig meter van de eerste hole af te leggen. (green = kort gemaaid stuk gras aan het einde van iedere hole)

Het putten ging minder goed. Hij had nog drie slagen nodig alvorens het balletje in de hole verdween. Zes slagen op een par 4, dat bracht hem toch nog twee punten op. (par = het aantal slagen waarin een gemiddelde professionele golfer een hole zou moeten kunnen spelen)

Irma slaagde er niet in om, na haar slechte afslag, nog punten te halen op deze hole.

Op de tweede hole, een par 3, haalde Irma drie punten en Bart slechts één. Hole drie ging dan weer heel goed voor Bart, vier punten tegen twee voor Irma.

Zo kwamen ze aan de afslagplaats van hole vier, een par 3 van honderdzestig meter. Voor Bart een dilemma. Als hij met zijn driver afsloeg, zou hij waarschijnlijk voorbij de vlag slagen en dan liep hij het risico dat de bal zelfs over de Bistweg zou vliegen. Wanneer hij met zijn wood zou slagen kwam hij, indien alles perfect liep, juist aan de green. Maar met de wood liep het vandaag niet zo lekker. Hij had er op de afslagplaats al drie slechte ballen mee geslagen. Bart besloot om toch met de driver te slaan en te proberen iets minder ver te slaan.

Hij raakte de bal niet helemaal op de juiste plaats en deze maakte een bocht naar rechts en kwam naast de zandbak tussen de bomen terecht.

“Verdomme, had ik nu toch maar mijn wood genomen”, zuchtte hij.

Irma haar afslag daarentegen liep perfect. Haar bal kwam net voor de green te liggen.

“Pitchen en putten, en een par noteren”, lachte ze.

“Ik hoop dat ik mijn bal nog terug kan vinden”, gromde Bart.

Ze gingen samen naar de green, plaatsten hun golfkarren naast de bal van Irma en gingen dan tussen de bomen op zoek naar de bal van Bart.

Ze kwamen aan de boom waarachter hij vermoedde dat zijn bal terecht gekomen was.

Geen bal te zien.

Ze zochten verder naast en in de gracht. Irma had haar putter meegenomen en verwijderde daarmee wat bladeren om te zien of de bal eronder lag.

De witte bal kwam tevoorschijn na enkele opruimbewegingen van de bladeren. Zij nam de bal op en schoof weg op de natte bladeren.

Groot was haar verbazing toen zij merkte dat er een hand boven de bladeren uitkwam.

“BAAAART!!!!”, riep ze.